

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Quæstio VII. De Forma Sacramenti Pœnitentiæ, quæ est absolutio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

cum ita se habeant mortalia absoluta a Confessario relate ad simplicem Sacerdotem, sicut se habent reservata absoluta a superiore relate ad confessarium inferiorem, qui non habet potestatem in reservata.

Nam, quamvis sequelam admittat Jo. Sancius cum Dian. part. 3. tract. 4. resol. 53. equidem cum Suar. illam nego. Et disparitas est, quia cum universim in dubio melior sit conditio possidentis, in dubio an poenitentia imposita pro reservatis sit & ipsa reservata, dicendum, non esse reservatam, atque adeo posse ab Inferiore commutari, quia stat in possessione

libertas, seu potestas commutandi in Inferiore, & dubitatur an per reservationem ea sit limitata: Contra vero in dubio an soli confessario competat potestas commutandi poenitentiam impositam pro mortalibus, nequit simplex Sacerdos eam commutare; quia non stat in possessione potestas eam commutandi, ita ut dubitetur, an ea sit limitata per reservationem, sed est in possessione preceptum, ne simplex Sacerdos ingerat se relate ad mortalia non alias confessus, atque adeo nec relate ad poenitentiam pro iisdem impositam.

Q U Æ S T I O VII.

De Forma Sacramenti Poenitentiae, quae est Absolutio.

Praecipua pars hujus Sacramenti est forma, ex Trident. sess. 14. cap. 3., utpote quae determinationem, ac perfectionem reliquis tribuit. De ea autem primo inquirendum, Quenam sit? Deinde, quandonam absolutio dari possit sub conditione, aut differri? Tertio, expediemus reliqua ad absolutionem pertinentia.

ARTICULUS I.

Quenam sit forma absolutionis?

- I. Invalida est absolutio, nisi forma absolutoria ore proferatur.
- II. Omnia Sacramenta voce humana conferri debent, circumscripto Matrimonio, quod sequitur naturam contractus.
- III. Quenam verba essentialiter ad absolutionem spectent?
- IV. Forma absolutoria non potest esse multipla; potest tamen esse aequivoca, & a circumstantiis ad sensum debitu[m] determinari.
- V. Nequit forma in hoc Sacramento deprecatorio modo conferri, ut in

Extrema Unctione: valide tamen, sed illicite conferretur absolutio per haec verba, Absolvatur Servus Christi.

VI. Quenam sit germanus sensus forma absolutoria?

VII. Num gratia conferatur post illa verba, Absolvo te, an vero post illa alia, A peccatis tuis?

I. **Q**uæritur primo, An forma absolutoria debeat humana voce proferri?

Respondeo cum communi affirmative; sic enim Christus Dominus instituit, & perpetua traditio, & consuetudo Ecclesiae demonstrat, & Concilia definiunt; Unde Clemens VIII. damnavit propositionem illam, quod sci-

scilicet possit quis per literas, seu internuncium Confessario absenti peccata sacramentaliter confiteri, & ab eodem absente absolutionem obtinere; & Paulus V. die 14. Julii 1605. declaravit, utrumque prohiberi, videlicet tam confessionem, quam absolutionem per literas, seu internuncium. Et quamvis in aliquo casu possit dari praesenti Confessario papyrus, in qua scripta sint peccata, ostendendo signa doloris, & addendo, quod de iis poenitens se accuset; (modo non sit mutus, cui non sit integrum vocem ullam proferre, sed solum possit, signa doloris ostendere) At forma absolutoria debet humana voce proferri, cum magis expressam significationem postulet forma, quam materia: Unde fit, posse mutum poenitentem absolvi, sed Sacerdotem mutum nequaquam posse sacramentaliter absolvere.

Ubi adverte cum de Lugo, absolutionem per literas, aut internuncium collatam non solum esse illicitam, sed etiam invalidam; si enim esset valida, posset licite conferri in casu extremae necessitatis, scilicet in articulo mortis, quando aliter conferri non posset: Cum tamen Clemens VIII. dicat, in nullo casu posse talem sententiam in praxim deduci, sequitur, talem absolutionem esse invalidam.

II. Neque dicas, in Matrimonio, quod institutum est per modum contractus, non requiri verba humana; ergo neque in Sacramento poenitentiae, quod est institutum per modum iudicii; cum in iudicio etiam per literas sententia proferatur.

Nam concessio antecedente, nego consequentiam; Disparitas est, quia noluit Christus Dominus hoc iudicium sacramentale in omnibus esse conforme iudicio forensi; etenim in hoc Tribunali idem est reus, accusator, & testis, eidemque creditur,

tam pro se, quam contra se; quod in forensi iudicio non habetur; sic etiam differunt in casu nostro.

III. Quaeritur secundo, Quanam verba pertineant ad formam absolutionem?

Respondeo, in Rituali Pauli V. ea verba apponi adhibenda, Misereatur tui, &c. Indulgentiam, absolutionem, &c., Dominus noster Jesus Christus te absolvat, &c., & post absolutionem tum a censuris, tum a peccatis, Passio Domini nostri, &c. Verum ex consuetudine Ecclesiae omittuntur illa, Misereatur tui, & Indulgentiam; Immo in magno concursu populi, & in brevissimis confessionibus haec tantum verba possunt adhiberi; Ego te absolvo ab omnibus censuris, & peccatis tuis, in nomine Patris, Filii, & Spiritus Sancti: Etenim preces illae antecedentes, Misereatur tui, &c., necnon consequentes, Passio Domini nostri, &c. ex Trident. sess. 14. cap. 3. laudabiliter adjunguntur; unde infertur, posse sine culpa omitti.

Absolutio etiam a censuris omitti potest, ex Granad. quando nulla probabili ratione existimatur eas incurrisse poenitentem. Quamvis omitti non debeat juxta consuetudinem Ecclesiae, ad hoc ut si poenitens sit immemor alicujus peccati habentis annexam censuram, prius ab illa absolvatur, ut possit Sacramentum recipere. In casu tamen necessitatis illa verba, Absolvo te a peccatis tuis, significant absolutionem censurarum simul, & peccatorum; quia saepe nomine peccatorum veniunt etiam poenae debita peccatis, ut sunt etiam censurae: Sicut cum dicitur in Scriptura in alio mundo remitti peccata, sensus est, remitti poenas Purgatorii debitas peccatis.

Invocatio Sanctissimae Trinitatis non est necessaria, sicut est necessaria in

ba-

baptismo: Nam Christus Dominus dixit, baptizandos esse homines In nomine Patris, Filii, & Spiritus Sancti; At in institutione Sacramenti penitentiae dixit, *Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis*. Unde satis est ad formam absolutoriam exprimere verba, quae remissionem peccatorum significant.

Pronomen illud, Ego, non est essentiale, quia implicite continetur in ly Absolvo, quod juxta omnium sententiam est essentiale.

Particula illa, Te, a communi Doctorum contra aliquos Recentiores existimatur esse essentialis; quia non habetur significatio completa sine illa.

IV. Verum particula illa, A peccatis tuis, communi contra quamplures Recentiores non reputatur essentialis; quia ex circumstantiis significatio illorum verborum, Absolvo te, quae est indeterminata, & aequivoca, determinatur ad significandam remissionem a peccatis. Ubi adverte, verbum, Absolvo, conficere propositionem mutilam, non aequivocam; haec autem verba, Absolvo te, conficere propositionem non mutilam, sed aequivocam; Non secus ac propositio ista, Ego vidi, est mutila; haec alia vero, Ego vidi canem, est aequivoca: Potest autem ex circumstantiis propositio aequivoca determinari ad haec potius, quam ad aliam significationem: At non debet in Sacramentis conferendis propositio mutila ex circumstantiis compleri. Et ratio est, quia verba Sacramentalia debent ex se, & non ex circumstantiis significare id, quod causant; Unde sequitur, quod propositio, Absolvo, quae est mutila, non sit sufficiens in Sacramento penitentiae; Nec si quis dicat confessorio, absolvisne me a peccatis meis? satis est, quod ille dicat, Absolvo, vel maxime quia ista verba non significant ex se id, quod causant, vi-

delicet remissionem peccatorum: Contra vero, satis est dicere, Absolvo te, quamvis propositio ista sit aequivoca, & a circumstantiis determinetur ad significandam absolutionem a peccatis potius, quam a censuris, aut a vinculis. Quia tamen in re gravi non est recedendum a consuetudine, nec est exponendum Sacramentum periculo frustrationis, ideo sine culpa gravi omitti non possunt illa verba, A peccatis tuis: Sine culpa autem solum veniali omitti non potest ly, Ego, & ly, in nomine Patris &c.; quia si haec omittantur, receditur a consuetudine Ecclesiae, non tamen exponitur Sacramentum periculo frustrationis.

V. Hinc habes, absolutionem non rite conferri deprecatorio modo, dicendo, Absolvat te Deus, sicut confertur Sacramentum Extremae Unctionis, dicendo, Per suam piissimam misericordiam indulgeat tibi Deus, &c. Ratio est, quia Christus Dominus noluit, ut suus minister impetret absolutionem, sed voluit, quod absolvat; dixit enim, *Quorum remiseritis* &c. Quare confessorius debet absolute dicere, tamquam Judex, & Christi locum tenens, Ego absolvo, proferendo sententiam, non deprecando. Esset autem valida, quamvis illicita absolutio, si diceretur, Absolvatur Servus Christi, &c. sicut valide baptismum conferunt Graeci, dicendo, Baptizetur servus Christi.

VI. Quaritur tertio, Quinam sit sensus horum verborum, Ego te absolvo, &c.?

Respondeo cum communi contra Gabriel. dist. 18., non esse sensum; Ego remitto tibi obligationem subji-ciendi te clavibus Ecclesiae; nec per ea significari remissionem poenae aeternae, aut temporalis; nec solum declarari poenitentem absolutum, quod aliqui antiqui dixerunt; sed sensum esse; Ego confero tibi gratiam ex

se remissivam peccati, seu Impendo tibi Sacramentum poenitentiae conferens gratiam ex se remissivam peccati. Ratio est, quia verba Sacramentorum significant practice id, quod causant; sicut causant id quod significant; Atqui verba absoluta causant gratiam ex se remissivam peccati; ergo productionem talis gratiae significant. Hic autem sensus verificatur etiam in eo, qui accedit ad Sacramentum cum contritione, atque adeo cum culpa jam remissa; necnon in eo, qui peccata olim confessa, & remissa confitetur iterum; Potest enim vere renovari remissio; sicut renovatur promissio, & renovantur vota, ut diximus quaest. 2. art. 5.

Dices; Dei solius est remittere peccata, juxta illud Matth. 9. *Quis potest peccata remittere, nisi solus Deus?* ergo Confessarius non remittit peccata, sed solum declarat poenitentem absolutum.

Respondeo, Deum solum remittere peccata auctoritate propria; Confessarium vero auctoritate aliena, & accepta a Deo, tamquam a principali remittente.

VII. Quæritur ultimo, Quandonam confertur gratia Sacramentalis? Num post prolationem illorum dumtaxat verborum, Absolvo te, quæ sunt essentialia, ut tenent Suar. Lug. Bonac. & alii; An vero post illa verba, A peccatis tuis, ut tenent Vasq., Henr., & alii putantes, quod quamvis illa solum verba, Absolvo te, sint essentialia, at illa alia verba, A peccatis tuis, quando apponuntur ad clarius sententiam explicandam, concurrunt ad causalitatem gratiae, & ideo gratia non confertur, nisi illis prolatis.

Respondeo, utramque sententiam esse speculative probabilem; debet tamen quilibet practice, ut advertunt Valent., & Henr., habere intentionem conferendi gratiam, & absolven-

di juxta intentionem Ecclesiae, & institutionem Christi Domini: Et idem dicunt servandum in consecratione Calicis; Oportet enim habere intentionem consecrandi juxta intentionem Ecclesiae potius, quam consecrandi statim post illa verba, Hic est calix Sanguinis mei. Et ratio in utroque casu est, quia cum sit dissidium inter Theologos, num in Sacramento Poenitentiae sint etiam de essentia verba illa, A peccatis tuis, & in consecratione calicis illa alia verba, Qui pro vobis, & pro multis, &c., ideo intentio ministri relate ad absolvendum, & consecrandum debet esse juxta institutionem Christi Domini, & non juxta hanc, vel illam opinionem.

ARTICULUS II.

Quandonam conferri possit absolutio sub conditione, aut differri?

- I. *Valida est, sed regulariter illicita absolutio sub conditione de praterito, aut de presenti.*
- II. *At sub conditione de futuro est invalida.*
- III. *Cur possit Matrimonium celebrari sub conditione de futuro, quin suspendatur effectus Sacramenti? Et cur solum Matrimonium, urgente gravi metu, simulari possit?*
- IV. *Quibus de causis possit aliquando, aut debeat absolutio differri?*
- V. *Peccatori publico qualiter differenda sit absolutio?*
- VI. *Num debeat Confessarius accommodare se opinioni probabili poenitentis; quamvis ipse tali opinioni non adhaereat?*

I. **Q**uæritur primo, Possitne dari absolutio sub conditione de praterito; verbi gratia, si jam
re-

restituisti, si concubinam eiecisti, &c. vel saltem sub conditione de presenti, dicendo verbi gratia, si est vivus ille, quem vulnerasti, &c; Ego te absolvo.

Respondeo, absolutionem sub conditione sive de præterito, sive de presenti non esse invalidam, cum non suspendat actum, nec Sacramentum, nec gratiam; Vere enim Sacerdos intendit absolvere de presenti, si res ita se habeat, uti sub conditione exprimitur. Est tamen hujusmodi absolutio illicita, nisi adsit rationabilis causa; quia usus Ecclesiæ non est sub hujusmodi conditionibus Sacramenta conficere; atque hoc exigit reverentia debita Sacramentis.

Excusat tamen aliquando necessitas, ut si dubites positive de dispositione penitentis, nec possis dubium deponere. Pariter si quis dubitet rationabiliter, an valide formam absolutio-riam protulerit, poterit iterum illam sub conditione mentali pronunciare; vel si dubites de sufficienti materia; ut si quis solum peccata dubia confiteatur, nec recordetur certa, quod facile in pueris accidere solet; tunc enim licite sub conditione absolutio profertur.

II. Quæritur secundo; num possit absolutio conferri sub conditione de futuro; verbi gratia, si cras restituas, Ego te absolvo.

Respondeo, hujusmodi absolutionem non solum esse illicitam, sed etiam invalidam; quia non potest suspendi effectus Sacramenti a ministro, posita materia, & forma ejusdem, seuposito toto Sacramento: Quare Sacerdos sic absolvens neque absolvit de presenti, quia non est impleta conditio; neque absolvit pro tempore futuro, quia posita materia, & forma Sacramenti, suspenderetur ejus effectus, quod fieri non potest.

III. Dices: Potest Sacramentum

Pars VI.

matrimonii celebrari sub conditione de futuro, verbi gratia, si genitores consenserint, vel si Papa dispensaverit in impedimento, ut docent communiter Canonistæ, & Theologi cum Sanch. lib. 5. de matrim. disp. 8.; ergo etiam Sacramentum penitentia.

Respondeo cum Perez disp. 18. sect. 8., concessio antecedente, nego consequentiam. Ratio est, quia in Sacramento matrimonii celebrato sub conditione de futuro non suspenditur effectus Sacramenti, positus omnibus constitutivis illius; Etenim Sacramentum Matrimonii constituitur per contractum absolutum; contractus autem tunc evadit absolutus, quando purificatur ejus conditio; quare purificata conditio, habentur simul constitutiva Sacramenti matrimonii, & ejus effectus: At si Sacramentum penitentia conferretur sub conditione de futuro, ponerentur omnia ejus constitutiva, & suspenderetur ejus effectus, quod fieri nequit. Præterea Christus Dominus instituendo Matrimonii Sacramentum solum elevavit contractum humanum ad rationem Sacramenti, nihil immutando leges contractus; cum ergo contractus fieri possit sub conditione de futuro, sicut etiam per Procuratores, per literas, per internuncium, poterit etiam tale Sacramentum sic valide celebrari. Unde purificata conditio, (ut tenet Sanch. contra alios) statim sine novo consensu perficitur Sacramentum Matrimonii, & gratia confertur; Hoc tamen non militat in reliquis Sacramentis.

Eadem est ratio, quare liceat simulare contractum Matrimonii, urgente necessitate, non liceat tamen simulare reliqua Sacramenta; (quicquid in contrarium docuerit Jo: Sanchius in Selectis quaestionibus disp. 35.) Proscripta enim est propositio 29. ab Innoc. XI. dicens: *Urgens meus gra-*
S vis

vis est causa iusta Sacramentorum administrationem simulandi. Etenim, ut docet Lumbier, & Pal., materia Sacramenti Matrimonii est contractus legitimus, qui urgente metu gravi potest simulari juxta leges contractus, & si simuletur, non irrogatur injuria Sacramento; eo quod vere non ponatur materia Sacramenti a Christo Domino instituta, quae est verus contractus: Contra vero, si simularentur reliqua Sacramenta, vere poneretur eorum materia, & forma a Christo Domino instituta sine intentione conficiendi Sacramentum; quod gravem irreverentiam importat: Ex quo sequitur, licitum esse simulare contractum dumtaxat, non Sacramentum Matrimonii, ut fusius explicavimus in Trutina exponendo illam thesim.

IV. Quæritur tertio; quandonam possit, vel debeat absolutio differri?

Respondeo, ad validitatem Sacramenti non ob stare dilationem absolutionis post confessionem dolorosam; sicut enim in judicio forensi potest sententia proferri multo post processum compilatum, ita etiam in judicio Sacramentali: Et ob eandem rationem, Sacramentum Matrimonii, utpote institutum ad modum contractus, valide celebratur, etiam si unus consensus per longum tempus distet ab alio: Reliqua vero Sacramenta, ut sint valida, indigent conjunctione morali materiae cum forma, ut patet.

Præterea licite etiam differri potest absolutio, Primo ex consensu Pœnitentis; Secundo, quando Confessarius indiget consilio, vel studio ad absolvendum; Tertio, quando dilatio necessaria est ad experiendum propositum Pœnitentis; Quarto ex Tambur., & Lug. licet differre absolutionem propter majorem utilitatem, & confirmationem majorem pœnitentis in bono proposito; quia Confessarius

est judex simul, & medicus; quare non tenetur statim ex hoc quod sit judex, lecto processu proferre sententiam; etenim potest, & aliquando in quantum medicus etiam debet in bonum delinquentis illam differre. Concedo tamen, quod quando pœnitens est rite dispositus, & ex dilatione absolutionis non resultat illi majus bonum; sed potius damnum, eo quod tædio affectus non facile sit rediturus, tunc Confessarius non potest absolutionem differre.

V. Quæritur quarto; An publico peccatori vere pœnitenti, puta Concubinario, Meretrici, Bandito, &c. differri debeat, aut possit absolutio?

Respondeo, Confessarium, regulariter loquendo, antequam hos absolvat, debere eorum emendationem per aliquod tempus probare. & ideo in tabella Neapolitana Casuum referretorum habentur hæc verba: *Non absolvantur Concubinarij, nisi facta reali separatione & tori, & domus, per duos menses se continuerint, vel nisi certo, aut valde probabiliter constet, factos physice, vel moraliter impotentes ad recidendum, aut paulo post esse inter se matrimonium contracturos.* Eodem itaque pacto, nisi meretrix deponat habitum meretricium, & peccati locum relinquat, ita ut vivere possit sine turpi lucro, quamvis videatur hic, & nunc contrita, differenda tamen est illi absolutio, regulariter loquendo, non solum ut Confessarius certior fiat de vero dolore, sed etiam ut illa in vero proposito stabilietur, nec facile ad vomitum redeat, cum facillime aliquando proponatur scandali, & proximæ occasionis vitio, quæ tamen deinde difficile vitantur.

VI. Quæritur quinto; An possit pœnitenti disposito negari absolutio propter varietatem opinionum probabilium.

Re-

Respondeo cum Lug. lib. 1. Responf. moral. dub. 26., quod si diverfitas opinionum se teneat ex parte Confessarii, poterit Confessarius, quam maluerit, sequi: Verbi gratia, si una opinio doceat, posse confessarium absolvere in talibus circumstantiis, altera doceat non posse; una doceat, haberi jurisdictionem a Confessario, altera non haberi, poterit profecto Confessarius, regulariter loquendo, sequi opinionem, quam maluerit, & sic, juxta opinionem negantem, poterit absolutionem negare; esto aliquando ex charitate teneatur sequi opinionem favorabilem pœnitenti, puta si pœnitens sit in mortis articulo, nec alius sit Confessarius.

Quod si diverfitas opinionum se teneat ex parte pœnitentis, puta, si una opinio doceat, pœnitentem teneri ad restitutionem, ad removendam talem occasionem, ac acceptandam talem pœnitentiam; altera opinio doceat, non teneri, non potest absolutio negari, si pœnitens sequatur opinionem sibi favorabilem, dummodo probabilem; etiam si Confessarius sit in opinione contraria. Ratio est, quia quando pœnitens est rite dispositus, & peccata manifestavit Confessario, etiam si voluntario, habet jus ad absolutionem; Atqui quando sequitur opinionem probabilem, est rite dispositus: ergo tenetur tunc Confessarius absolutionem impertiri.

ARTICULUS III.

Expediuntur reliqua ad absolutionem spectantia.

- I. Num sit valida absolutio a peccatis, non premissa absolutione a censuris, quibus pœnitens est innodatus.
- II. In quibus differat absolutio a peccatis ab absolutione a censuris?
- III. In quamvis distantia possit pœnitens

absolvi; præsertim, si ante absolutionem discedat?

IV. Num possit absolvi, qui a longe petit absolutionem?

V. Quid, si confessario innotescat, moribundum in aliqua domo clausum absolutionem postulare?

I. **Q**Uæritur primo, si Confessarius absolvat tantum a peccatis, non præmissa absolutione a censuris, pœnitens, qui indigebat absolutione a censuris, remanetne ab illis absolutus?

Respondeo, vel pœnitens culpabiliter celavit censuram, omittingo peccatum, cui ea sit annexa; vel inculpabiliter. Si primum, nec a censura, nec a peccatis absolvitur, ut patet; quia committit novum sacrilegium non suscipiendo Sacramentum: Quod etiam certum est, si quis omittat in confessione peccatum veniale, cui est annexa excommunicatio minor. Si vero inculpabiliter celavit censuram, aut quia illius est oblitus, aut quia propter imminentem mortem non potuit amplius loqui, tunc subdistingendum: Nam si censura non excedat potestatem absolventis, per illa verba, Absolvo te a peccatis tuis, absolvitur a peccatis simul, & a censuris, (ut diximus art. 1. ex Leand. quæst. 38.) Tum quia nomine peccatorum veniunt etiam censura, quæ sunt vincula orta a peccatis; tum etiam quia præsumitur, quod Confessarius absolvens velit fungi apte munere suo, atque adeo velit absolvere pœnitentem a censuris simul, & a peccatis.

Quod si censura excedat facultatem absolventis, iterum distinguendum: Nam vel Confessarius absolvit bona fide a peccatis; & tunc pœnitens remanet absolutus quidem a peccatis, sed non a censuris, ut communiter tenent Doctores cum Suar. contra

Vasq. ; quia gratia sanctificans, per quam remittuntur peccata, non est impossibilis cum censuris, ut patet: Nec ratione ulla evincitur, quod sit incapax Sacramenti, qui inculpabiliter cum censura ignorata ponit omnia constitutiva Sacramenti: Vel Confessarius absolveret a peccatis mala fide, & tunc peccaret Confessarius; Pœnitens vero si bona fide absolutionem reciperet, remaneret pariter absolutus a peccatis, sed non a censuris.

Quod diximus de censura, pariformiter dici debet de casibus reservatis: Etenim si pœnitens bona fide mittit casum reservatum, & hic non excedat facultatem absolventis, jam sublata est omnis reservatio; unde a quolibet Confessario potest deinde absolvi, quando memor illius peccati subjicit illud clavibus: Si vero casus reservatus excedat facultatem absolventis, remanet pœnitens absolutus a peccatis, si bona fide Sacramentum suscepit, sed cum onere comparandi apud Superiorem pro absolutione a reservato, a quo tantum indirecte est absolutus: Si demum mala fide Confessarius pœnitentem absolveret, peccaret quidem Confessarius, sed pœnitentem absolveret, directe quidem a non reservatis, indirecte vero a reservatis; non secus ac quando pœnitens obliviscitur casus reservati, vel urgente necessitate Communionis simplici Confessario exponit reservata simul, & non reservata.

II. Hic demum adverto, absolutionem a censuris differre ab absolutione a peccatis; quia illa non est sacramentalis, imo saepe extra Sacramentum datur, nec pendet ab abso-

lutione a peccatis, cum huic praemittatur: Præterea dari potest invito, sicut enim invitus potest a vinculis, & compedibus solvi, ita & a censuris, quæ non sunt peccata, sed pœna peccati: Demum absolutio a censuris potest dari etiam scripto, nutu, & quocumque signo externo sufficienter significativo talis absolutionis; loquendo tamen de absolutione a censuris privata; nam in publica servari debent nonnulli ritus, quos videre est apud Filliuc. tom. 1. tract. 12. cap. 10. & alios.

III. Queritur secundo; An possit Confessarius absolvere pœnitentem parum distantem, si dubitet, an illum absolverit; vel si ante absolutionem inadvertenter abjerit.

Respondet Leand. disp. 2. qu. 30. Dian. part. 5. tract. 13. resol. 56. cum aliis affirmative; & alias nequeat sine incommodo, vel scandalo pœnitens revocari; quia scilicet ad absolutionem non requiritur contactus physicus pœnitentis, sed præsentia moralis illius, quæ satis habetur, si Confessarius illum videre, aut alio sensu percipere possit; nec requiritur, ut diximus quæst. 1. art. 3., quod pœnitens absolutionem audiat.

IV. Infert hinc Leand. cum aliis viris doctis a se consultis, quod si confessarius a longe videat, aut audiat moribundum petentem absolutionem, possit illum absolvere.

V. Quod si sciret, intra domum aliquam esse moribundum, qui absolutionem postulet, nec tamen illum aut videret, aut audiret, absolutionem dare non posset; quia non haberetur in tali casu præsentia moralis requisita.